

[Svend Auken]

række ydre omstændigheder, noget, vi alle må glæde os med statsministeren over, men hvis man nu tager de punkter, som statsministeren fremdrog her: er arbejdsløsheden under opsvinget steget, er arbejdsløsheden faldet? Nej, desværre er arbejdsløsheden vokset, og selv med de sidste optimistiske skøn, som jo især grunder sig på, at regeringen ikke har fået sin finanspolitik igennem, udviser arbejdsløshedstallet en stigende tendens også i 1984.

Hvad angår konkurrenceevnen, har vi ligefrem officielle orakelsvar, som beskriver konkurrenceevnen. Opgjort på normal måde er det interessant at sammenligne udviklingen i konkurrenceevnen i de seneste år. I 1980, hvor statsministeren var i opposition, forbedredes dansk konkurrenceevne med 8 pct. I 1981 forbedredes den med 8,1 pct., i 1982, hvor statsministeren kom til, forbedredes konkurrenceevnen stadig væk – det var også kun 3 måneder – med 2,6 pct., hvorimod den det første år under den borgerlige regering blev forringet med et sted mellem 0,5 og 1 pct., alt efter hvilken opgørelse man bruger.

Det, der måske er nok så bekymrende, er, at der ingen udsigt er til, at denne konkurrencesituation forbedres i de kommende år.

Ser vi på det personlige skattetryk, som statsministeren sagde han ville sætte ned, må man jo sige, at først satte man det op, før man satte det ned. De fleste mennesker har oplevet, at deres trækprocent er steget med 1–2 pct. Gennemsnittet ligger vel på knap 1½ pct., så dér kan man heller ikke tage noget.

Ser vi på spørgsmålet om betalingsbalancen, har vi kunnet glæde os over en engangsforbedring. Af den samlede forbedring på 7,6 mia kr. stammer i alt 7,1 mia kr. fra nettoenergiimportfaldet og ekstraordinært salg af skibe.

Så er der endelig den sidste post, som jeg tror vi alle er glade for, nemlig renten. Her mener jeg, man kan argumentere for, at vi har fulgt et internationalt mønster. Det var jo et tema i valgkampen, og det skal jeg ikke tage op ved denne lejlighed.

Jeg mener imidlertid, at der er grund til at trække nogle afgørende forskelle op mellem regeringens holdning og socialdemokratiets holdning, når det gælder indkomspolitikken. Jeg tror ikke, at forskellen – det tror jeg at statsministeren har ret i – ligger i målsætningen. Statsministeren udtrykte det ikke helt så

præcist, som vi udtrykker det i vort program, men man skal jo ikke stille umenneskelige krav.

Vi taler om omkostningerne pr. produceret enhed, og dér er det klart, at det ikke kun er den nominelle lønstigning, der er afgørende. Dér er det også den forbedring af effektiviteten i erhvervslivet, som ny teknik, nye arbejdsmetoder osv. vil afstedkomme.

Men det, der er den afgørende forskel mellem det, regeringen i hvert fald hidtil har foretaget sig på området, og det, vi står for, er de metoder, man anvender for at opnå den målsætning.

Regeringen har indtil nu – og jeg håber, man skifter signaler – betjent sig af ensidige diktater i forhold til lønmodtagerne og har ikke ønsket at forhandle med arbejdsmarkedets parter eller give arbejdsmarkedets parter en rimelig indflydelse på forhold, som spiller en rolle for deres overenskomster.

Vi har den stik modsatte opfattelse. Vi er indstillet på, at en indkomspolitik, hvis den skal være holdbar, skal gennemføres ikke hen over hovedet på, ikke i modstrid med eksempelvis fagbevægelsen og lønmodtagerne, men i samarbejde med dem og med det sigte, at lønmodtagerne selvfølgelig, når processen er overstået, får mulighed for at tage stilling til resultatet, hvis det skal være holdbart over en længere periode. Det er også vigtigt for os, at det kædes sammen med retfærdighed i byrdefordelingen i forhold til de lavtlønnede og på skatteområdet, og at det også er knyttet sammen med en aktiv indsats for beskæftigelsen både på investeringssiden og på det område, der hedder nedsættelse af arbejdstiden.

Med hensyn til ungdomsarbejdsløsheden, som vi skal tale om i morgen, loftede statsministeren ikke sløret over for folketinget for, hvad det var for geniale planer, regeringen har fundet frem til, så det er lidt vanskeligt at kommentere. Derfor må jeg indskrænke mig til at sige, at det ser vi på med stor interesse, og vi håber, at der kan nås et resultat. Der har faktisk været udfoldet betydelige anstrengelser for at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet i Danmark, og det har været gjort i en betydelig grad af samarbejde, et samarbejde, vi selvfølgelig gerne vil have fortsat. Desværre har samarbejdet indtil nu ikke været særlig godt på netop dette punkt,